

УДК 339.3:630*6
JEL R13, L73, Q23

Н. М. Попадинець

кандидат економічних наук, старший науковий співробітник
відділу регіональної економічної політики ДУ «Інститут
регіональних досліджень
імені М.І. Долишнього НАН України», м. Львів
e-mail: popadynets.n@gmail.com
https://orcid.org/0000-0002-7556-6135

**РОЛЬ СПЕЦІАЛІЗОВАНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У РОЗВИТКУ
ЛІСОПРОМИСЛОВОСТІ РЕГІОНУ**

Визначено структуру лісової промисловості в регіоні за такими видами економічної діяльності: лісозаготівельна, деревообробна, целюлозно-паперова, лісохімічна промисловості та меблеве виробництво. Установлено міжгалузеві зв'язки лісової промисловості в регіоні і зв'язки, що реалізують організаційно-економічні відносини лісової промисловості у торгівлі на внутрішньому ринку. Встановлено, що лісозаготівельна та лісопереробна промисловості як постачальник своєї продукції і споживач продукції інших галузей пов'язані практично з усіма сферами виробничо-економічної діяльності, що обумовлює торговельні операції між ними на основі системи внутрішньоринкових зв'язків і формує попит і пропозицію продукції на внутрішньому ринку України. Досліджено напрями взаємодії внутрішньої торгівлі та лісової промисловості, визначено вплив екзогенних та ендемогенних чинників у розвитку лісової промисловості в регіоні. Визначено, що спеціалізованими організаціями в розвитку лісової промисловості в регіоні можуть бути холдинги та кластери. Доведено, що базовою стратегією розвитку лісової промисловості в регіоні та підвищення конкурентоспроможної її продукції є формування кластерів.

Ключові слова: внутрішній ринок, лісова промисловість, кластер, конкурентоспроможність, холдинг.

Popadynets N. ROLE OF SPECIALIZED ORGANIZATIONS IN THE FORESTRY DEVELOPMENT OF A REGION

Modern market capacity and economy growth paces create preconditions for transition to dynamic economy development in Ukrainian regions. It strategic priorities are high competition and efficiency of internal market, structural and innovative changes in real economy sector, systemic and regulative nature of social and economic development, creativity, innovativeness and accelerated development and strengthening of interaction between all types of economic activity related to satisfaction of human needs. Forestry is one of such economic activity types. Nowadays forestry is involved in the range of other economic activity types and has a huge untapped capacity. Its efficient and rational use can contribute to the development of economy of regions and a country at a whole. The paper aims to research the structure and links in the system of forestry production in a region and to define major organizations in the forestry development under market conditions. The structure of forestry in a region is determined by the following types of economic activity: logging, woodworking, pulp and paper industry, wood chemical industry and furniture production. The inter-branch links of forestry in a region and links maintaining the organization and economic relations of forestry in internal trade are defined. The fact that logging and woodworking as suppliers of their production and consumers of the production of other branches are related to almost all spheres of productive and economic activity, stipulating trade operations between them on the basis of inter-market links and forming the supply and demand for production at Ukrainian internal market, is proven. Directions of interrelation between internal trade and forestry are researched and the influence of exogenous and endogenous factors on the forestry development in a region is analyzed. Holding companies and clusters are defined as possible specialized organizations in the sphere of forestry development in a region. Forming of clusters is emphasized as the basic strategy of forestry development in a region and improvement of its production competitive ability. Clusters contribute to strengthening of efficient activity of forestry enterprises through attraction of investment, introduction of innovations, establishment of supply and sales and information exchange, etc.

Key words: internal market, forestry, cluster, competitive ability, holding company.

Постановка проблеми. Сучасний ринковий потенціал і темпи зростання економіки створюють передумови для переходу на динамічний розвиток економіки регіонів України. Стратегічними пріоритетами такого розвитку є висока конкурентність і ефективність внутрішнього ринку, структурно-інноваційні зміни в реальному секторі економіки, системність і керованість соціально-економічного розвитку, креативність, інноваційність і прискорений розвиток і посилення взаємодії усіх видів економічної діяльності, пов'язаних із

забезпеченням потреб людини. Одним з таких видів економічної діяльності є лісова промисловість. Сьогодні лісова промисловість задіяна в низці інших видів економічної діяльності і має надзвичайно великий незадіяний потенціал, ефективне і раціональне застосування якого може сприяти розвитку економіки регіонів і країни загалом.

Аналіз останніх досліджень. Питаннями розвитку лісової промисловості в Україні приділено багато праць вітчизняних науковців, зокрема: І.С. Благуня, А.Т. Ващенко, С.А. Генсірука, І.М. Лицюра, В.І. Пили,

І.М. Синякевича, Ю.Ю. Туниці, О.І. Фурдичка, О.І. Шаблія та ін. Однак ці праці присвячені здебільшого визначенню суті ще лісопромислового комплексу, його структури, а мало уваги приділено новим організаціям, які безпосередньо можуть сприяти розвитку лісової промисловості в регіоні в умовах ринкової економіки.

Метою статті є дослідження структури та зв'язків системи виробництва лісової промисловості та визначення основних організацій у розвитку лісової промисловості в ринкових умовах.

Основні результати дослідження. У період командно-адміністративного регулювання економіки країни поєднання декількох галузей створювало форму комплексу.

На думку професора О.І. Шаблія: «Комплекс – це територіальні частини та економічна доцільність певних, властивих для того чи іншого етапу розвитку пропорцій між виробничими й територіальними частинами, а також наявність взаємопов'язаних виробничих елементів галузей» [1, с. 5].

До таких форм поєднання галузей у комплекси в період трансформаційної економіки України належав лісопромисловий комплекс.

Виробництво, яке пов'язане з використанням лісових ресурсів, одними вченими отримало назву лісопромисловий комплекс, іншими – лісовиробничий комплекс. Так, О.І. Шаблій пише: «лісопромисловий – це економічна доцільна виробничо-територіальна єдність лісових галузей (від вирощування та експлуатації лісу до переробки деревини), що розвивається в плановому порядку внаслідок територіального поділу праці, дії закономірностей комплексності, сприятливої комбінації природних економічних та історичних передумов» [1, с. 8]. Ю.Ю. Туниця та А.П. Петров розглядають лісопромисловий комплекс як групу лісозаготівельних та лісопереробних підприємств, що виготовляють певну продукцію і забезпечують комплексне використання деревини [2, с. 48]. А.В. Івануса у своїй роботі визначив, що ЛПК можна цілком об'єктивно інтерпретувати не просто як економічну (виробничу) систему, але насамперед як еколого-економічну систему, що на певній конкретній території під дією притаманних лише їй специфічних факторів та умов досягає того чи іншого рівня розвитку і має певний потенціал [3, с. 26].

К.Г. Пироженко виключає слово «промисловий» і називає комплекс лісовиробничим, що означає територіально-організаційну форму функціонування лісового господарства, лісової, деревообробної та целюлозно-паперової промисловості [4, с. 3]. Подальший розвиток поняття лісовиробничий комплекс простежується в працях В. Байтали та В. Дубініна [5, с. 17], де вони, крім лісопромислового і лісопродовольчого комплексу, виділяють лісоекономічний, проте так і не дають визначення цього поняття.

Дещо по іншому трактує значення лісопромислового комплексу В.І. Пила, тобто це: «виробничо-економічна єдність лісових і обслуговуючих галузей, що забезпечують вирощування, експлуатацію лісу і комплексну

переробку деревини, а також він враховує тут виробництво усіх видів обладнання для лісопромислового комплексу, виробництво фарб, лаків, барвників, добрив тощо» [6, с. 23, 30]. Тобто включає групу галузей, які безпосередньо не пов'язані із заготовленням чи переробкою деревної сировини. На наш погляд, ця думка є обґрунтованою, оскільки лісопромисловий комплекс включав у себе: лісове господарство, лісозаготівельну, деревообробну, целюлозно-паперову, лісохімічну промисловості та меблеве виробництво, що у виробничому процесі перетинаються з іншими секторами економіки.

Однак, про лісопромисловий комплекс можна було говорити у часи командно-адміністративного регулювання економіки країни, а в умовах ринкового середовища такого як комплекс лісової промисловості вже не існує, оскільки нема тих обов'язкових зв'язків між приватними підприємствами, які були в ті часи між державними. Тому враховуючи наведені структурні зв'язки у лісопромисловому комплексі, ми пропонуємо більш узагальнений їхній варіант у виробничій системі лісової промисловості в регіонах в умовах ринкового середовища (рис. 1).

Наведений рисунок представляє процес переходу виготовлення продукції від однієї підсистеми виробництва до іншої, що створює загальну систему виробництва в лісовій промисловості.

Значення лісогосподарської галузі полягає у: веденні обліку та збереженні лісів; посиленні їх корисних природних властивостей; забезпеченні розширення, відтворення та поліпшення їхньої якості; підвищенні продуктивності; сприянні раціональному використанню земельного лісового фонду, а також безпосередньому і невиснажливому користуванні лісом для забезпечення потреб у деревині та іншій лісовій продукції.

У лісозаготівельній галузі проводяться лісосічні роботи (забезпечення заготівлі круглих лісоматеріалів), вивезення і сплавляння деревини та здійснення її первинної обробки. Її продукцією є: ділова деревина (використовують у лісопилянні, целюлозно-паперовому, фанерному і тарному виробництві, у будівництві, гірничодобувній промисловості), дрова (використовують як паливо), а також сировина для лісохімічної промисловості.

Підприємства, що здійснюють механічну та хіміко-механічну обробку, а також переробку деревини належать до деревообробної промисловості. У складі деревообробної промисловості, за ступенем обробки деревини, виділяють три групи виробництва: перша – виробництва, що здійснюють первинну обробку деревини (лісопилльне, шпалопилльне); друга – вторинна обробка деревини (виробництво паркету, фанери, меблів, деревостружкових плит, сірників, стандартних будинків і деталей та ін.); третя – хіміко-механічна переробка деревини (деревоволокнистих плит, деревних пластиків) [22, с. 41].

До целюлозно-паперової промисловості входять підприємства, що виробляють папір, целюлозу, картон, напівфабрикати (деревну масу), штучне волокно та фібру. Усі виробництва пов'язані між собою і задовольняють різноманітні потреби сфер економічно-виробничої діяльності та населення.

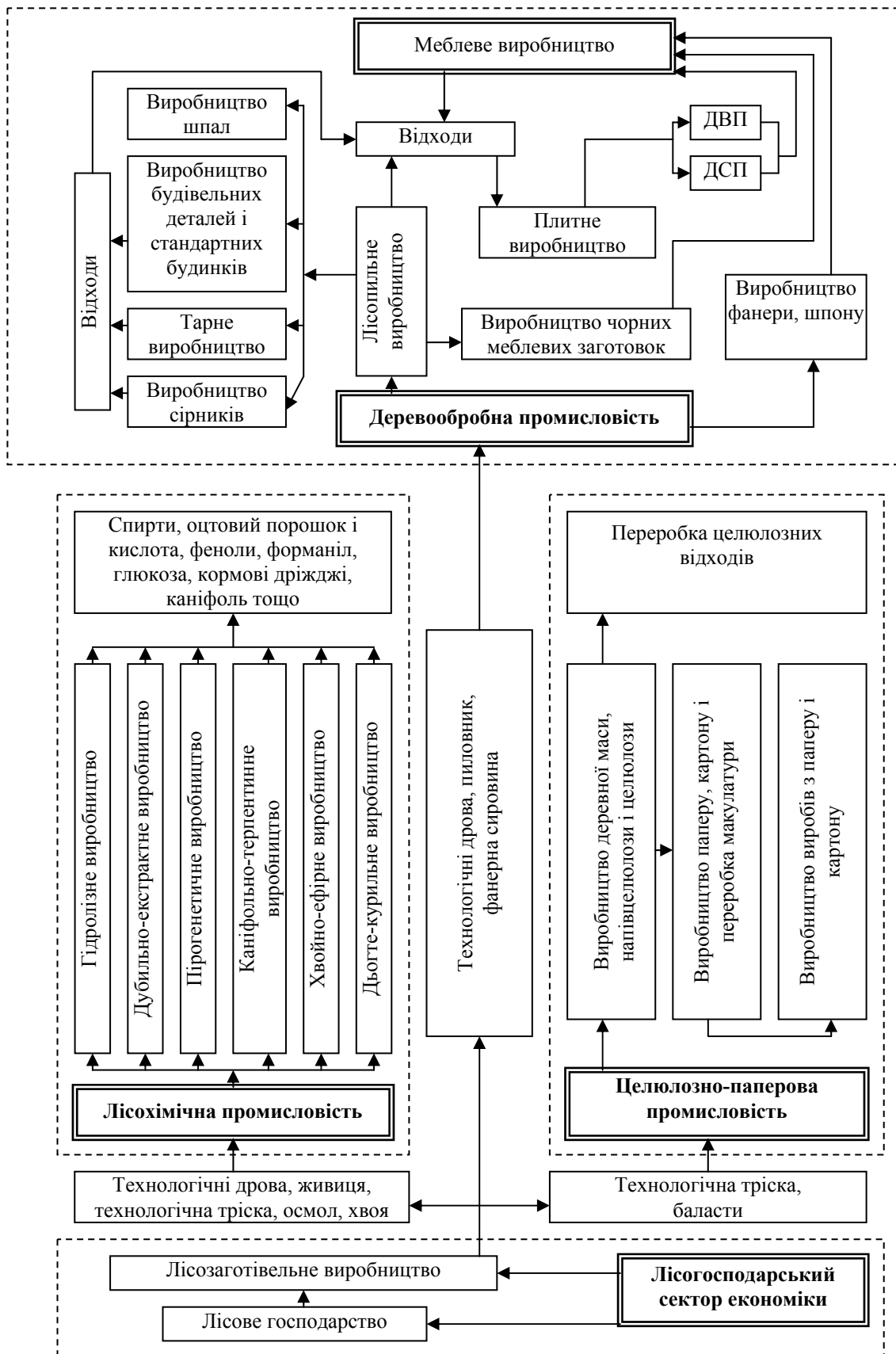

Рис.1. Компонентний склад та зв'язки у системі виробництва лісової промисловості регіону [7, с. 41].

Каніфольно-терпентинне, смоло-терпентинне, хвойно-ефірне, дьогте-курильне та пірогенетичне (суха перегонка деревини) виробництва належать до лісохімічної промисловості.

Меблеве виробництво варто виділити окремо, оскільки воно характеризується незначною часткою лісоресурсної складової у собівартості і ціні реалізації продукції. Це впливає з того, що більшість

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОГО ПЕРІОДУ УКРАЇНИ

комплектуючих для меблевої продукції є недеревного походження: лаки, металева фурнітура, фарби, продукція текстильного виробництва та ін.

Лісова промисловість є виробничо-економічною діяльністю, єдність якої створюється тим, що різні її підгалузі мають справу з однією основною сировиною – деревиною, і часто виробляють хоч і різну, проте взаємозамінну продукцію. Вона є унікальна тим, що її виробничо-економічна система

обумовлена функціонуванням технологічного ланцюга: лісовирощування – лісозаготівля – переробка – випуск кінцевої продукції, центральним елементом якого є сировина деревного походження. У своїй роботі лісова промисловість регіону тісно пов'язана з іншими секторами економіки, співпраця яких відбувається шляхом купівлі-продажу на внутрішньому ринку сировини чи напівфабрикату для виготовлення готової продукції (рис. 2).

Рис. 2. Міжгалузеві зв'язки лісової промисловості регіону [7, с. 42].

Міжгалузеві зв'язки лісової промисловості регіону показують, що вона як постачальник своєї продукції і споживач продукції інших видів економічної діяльності пов'язана практично з усіма секторами економіки. Для лісової промисловості регіону характерна дуже складна система внутрішньогалузевих зв'язків, які часто можуть виходити і за межі одного регіону.

Темпи розвитку лісової промисловості й надалі багато в чому будуть визначатися розвитком науково-технічного прогресу, удосконаленням структури видів економічної діяльності, а також розширенням застосування індустріальних методів у будівництві і зміною технології виробництва в промисловості регіону. У результаті збільшуються можливості взаємозамінності продукції різноманітних видів економічної діяльності. Наприклад, меблі або будівельні конструкції того самого призначення можуть виготовляти лісопереробна, машинобудівна і хімічна промисловість; у машинобудуванні продукція лісопереробної промисловості замінюється металом або пластмасою і т. д. [8, с. 24]. У таких випадках виникає необхідність у співпраці цих видів діяльності та створення певних спеціалізованих організацій, що й займатимуться розвитком лісової промисловості.

Отже, міжгалузеві економічні зв'язки лісової промисловості регіону створюють організаційно-економічні відносини, які в процесі своєї діяльності проявляються між функціонально залежними видами діяльності. Організаційні зв'язки між ними виражаються в товарному обміні та взаємодії надання матеріальних і нематеріальних послуг. На

міжгалузевому рівні економічні зв'язки мають безперервний характер і розвиваються в товарно-грошовій формі.

Такі міжгалузеві зв'язки мають деякі особливості. По-перше, вони відображають і удосконалюють відносини під час створення і руху продукції від стадії утворення до стадії виходу на внутрішній ринок і тим самим сприяють організації виконання робіт кожної галузі, яка бере участь у такому процесі. По-друге, ці міжгалузеві зв'язки беруть участь не тільки в економічних взаємовідносинах, а й включають: відносини планування, організацію виробництва, процеси управління. За таких умов ця співпраця набуває форми виробничо-територіальних зв'язків, які є вагомим елементом міжгалузевих економічних зв'язків, що розвиваються як всередині регіонів (внутрішньо торговельні зв'язки), так і між окремими регіонами (міжрегіональні зв'язки).

Отже, сукупність організаційно-економічних відносин реалізується через міжгалузеві, міжрегіональні та виробничо-територіальні зв'язки (рис. 3).

Наведені в рис. 3 зв'язки спрямовані на:

- формування організаційних структур – створення організаційно правових форм суб'єктів лісової промисловості і торгівлі: приватні, колективні тощо;
- функціональна складова – формування нових і вдосконалення наявних методів господарювання у спільній діяльності підприємств лісової промисловості і торгівлі;

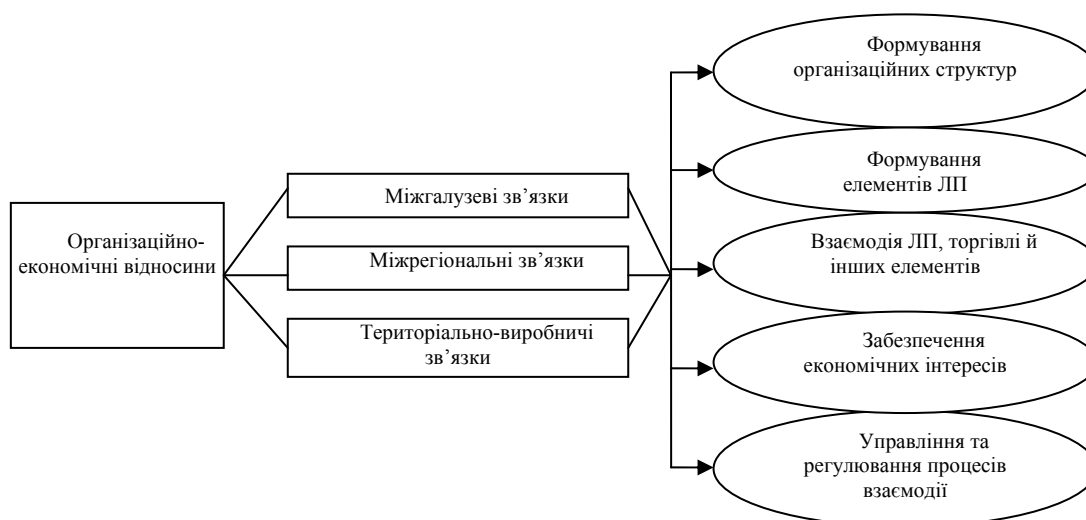

Рис. 3. Зв'язки, які реалізують організаційно-економічні відносини лісової промисловості регіону в торгівлі на внутрішньому ринку [7, с. 44].

- взаємодія підприємств лісової промисловості, торгівлі й інших елементів – розвиток і розширення взаємодії торгівлі та лісової промисловості в процесі формування лісопромислових ресурсів, їх просування на товарні ринки, міжрегіональні поставки, товарно-грошовий обмін, матеріально-технічне забезпечення лісової промисловості;
- забезпечення економічних інтересів лісової промисловості і торгівлі – підтримання взаємозалежних пропорцій у їх розвитку, збалансування інтересів, оптимізація відносин;
- управління та регулювання – управління організаційно-економічними, виробничими, міжгалузевими та міжрегіональними процесами.

Сам процес розвитку лісової промисловості в регіоні є динамічним, що під впливом зовнішніх та внутрішніх чинників постійно вдосконалюється, деформується, змінює форму та структуру (рис. 4).

Внутрішні чинники формуються всередині галузевого виробництва в регіоні, а їх складовими є: ринковий потенціал, можливості ресурсів (ресурсний потенціал), трудовий потенціал, виробничий потенціал, організаційно-управлінський потенціал, фінансовий потенціал лісової промисловості.

Ринковий потенціал – збирання, накопичення, обробка й використання різноманітних форм інформації для оцінки можливості збуту товарів лісової промисловості споживачам на певному ринку в певний період часу. Ресурсний потенціал – забезпечення сировиною виробничого процесу. Трудовий потенціал – кількість працівників, кваліфікаційний рівень, освітній рівень персоналу. Виробничий потенціал – основне виробниче обладнання та інвентар. Фінансовий потенціал складається з активів підприємств галузей лісової промисловості, їх ліквідності та наявності кредитів. Організаційно-управлінський потенціал – характер прийняття рішень та швидкість їх виконання, гнучкість керівної системи.

Зовнішні чинники – це ті чинники, які в тій чи іншій мірі впливають позитивно чи негативно на

процес лісопромислового виробництва регіону чи країни загалом. Аналіз показав, що вплив на розвиток лісопромислового виробництва мають такі складові:

1 – складова. Міжнародно-економічна політика – вплив зі сторони іноземних конкурентів та країн-партнерів. Міжнародна екологічна та лісова політика – вплив на прийняття внутрішніх законодавчих актів та управлінських рішень щодо охорони, збереження, відновлення лісових насаджень та їх використання як сировини у виробництві, безвідходності використання сировини. Стан світової економіки – чинник впливу на розвиток національної економіки, від якого залежить формування державної і відповідно й регіональної політики в лісопромисловій сфері.

2 – складова. Політична ситуація – призводить до зміни складу органів влади, що тягне за собою впровадження нових програм розвитку галузей, що не завжди йде на користь виробництву. Вплив органів влади – характеризується прийняттям управлінських рішень як на державному, так і регіональному рівні щодо програм розвитку лісової промисловості. Законодавча база – прийняття нормативно-правових документів, що регулюють процеси виробництва та виходу товару на ринок. Національна лісова політика – на основі нормативно-правових актів забезпечує правове управління лісовими ресурсами та ефективне функціонування лісового сектору економіки. Національна екологічна політика – забезпечення екологічної безпеки, контроль за процесом виробництва в лісовій промисловості та рівнем викидів забруднюючих речовин у навколишнє середовище. Національна промислова політика – розвиток лісової промисловості з використанням ринкових механізмів та реалізацією цільових програм, для інтеграції лісової промисловості в процес створення багатогалузевого, конкурентоспроможного, високотехнологічного та високоефективного національного промислового сектору. Соціально-економічна політика – рівень доходів населення та його платоспроможності, що впливають на формування цінової політики у лісопромисловому

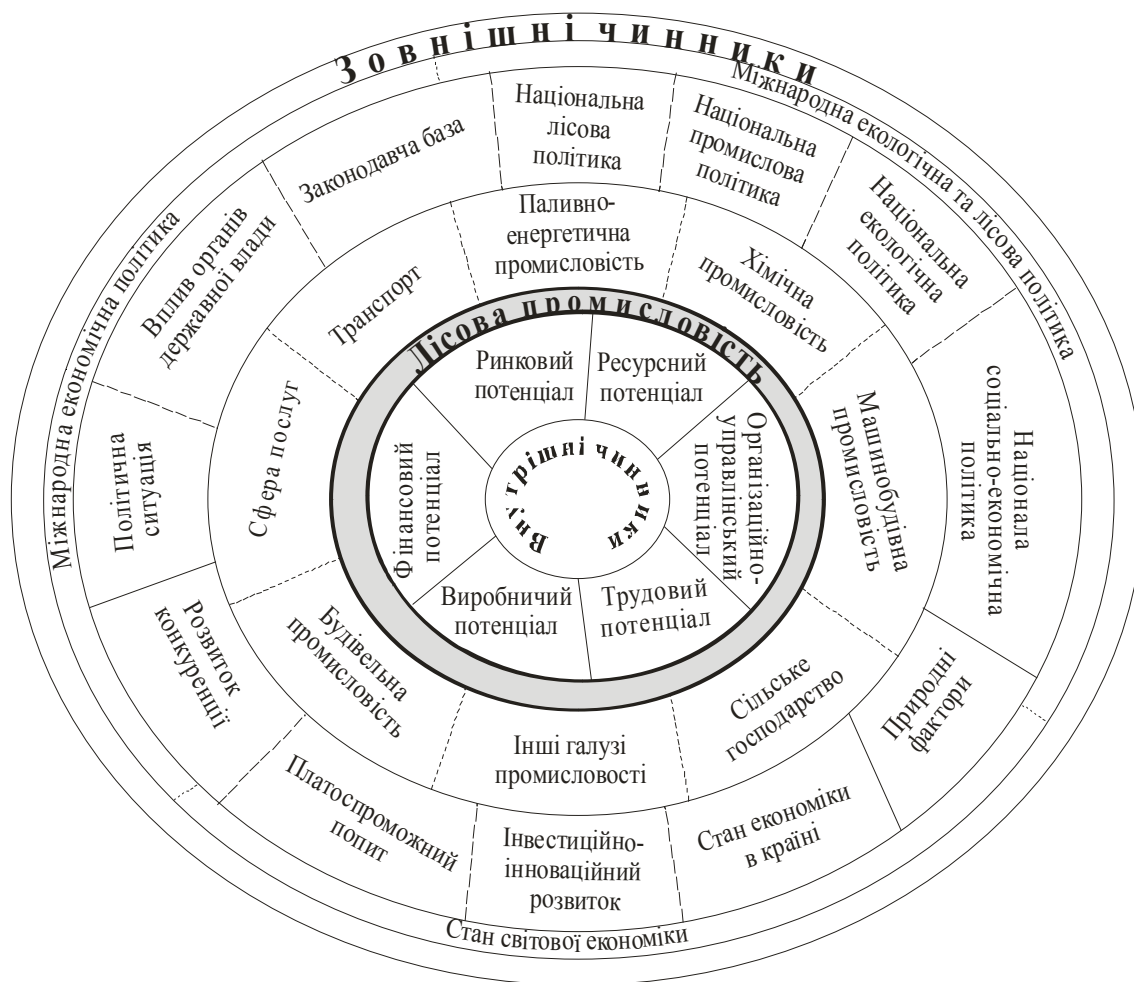

Рис. 4. Екзогенно-ендогенні чинники розвитку лісової промисловості [7, с. 46].

виробництві. Природні фактори – надзвичайні ситуації, виникнення яких ускладнює розвиток лісової промисловості загалом та всіх її елементів зокрема. Стан економіки в країні та регіонах – безпосередній вплив на розвиток лісової промисловості та ринкові відносини в торговельному процесі. Розвиток конкуренції – призводить виробників до залучення у виробничі процеси інвестицій для впровадження інноваційних технологій, з допомогою яких збільшуються темпи виробництва та покращується якість продукції.

3 – складова. Безпосередньо міжгалузеві виробничо-торгівельні відображені на рис 3.

Узагальнюючи наведені чинники, які мають безпосередній вплив на розвиток лісового господарства регіону, і поєднуючи ті взаємозв'язки, які сьогодні в умовах ринкової економіки є в межах лісової промисловості регіону, то і виникає необхідність у формуванні спеціалізованих організаційних структур. Як уже згадувалося, такими структурами можуть бути як лісопромислові холдинги, так і кластери.

На наш погляд, холдинг, який є сукупністю материнського підприємства та контрольованих ним дочірніх підприємств має менше шансів для конкурентоспроможного розвитку, ніж кластер. Це зумовлено насамперед тим, що материнське підприємство проводить контроль своїх дочірніх підприємств як за допомогою домінуючої участі в

їхньому статутному капіталі, так і за допомогою визначення їхньої господарської діяльності (наприклад, виконуючи функції їхнього одноосібного виконавчого органу). Тобто повний контроль одного підприємства над іншим. На наш погляд, лісова промисловість у регіонах ще не має можливості для формування таких структур.

Тому говорячи про кластер, іде мова про взаємодію підприємств для отримання певної цілі, а не контролю одного над іншим. Основною рисою кластера лісової промисловості є ефективна структура, що відображає головні етапи виробничого циклу, висока конкуренція та активна взаємодія між учасниками, що створюють стійкі конкурентні переваги.

На наш погляд, лісопромисловий кластер на території регіонів України має включати такі види економічної діяльності: лісовий сектор, лісозаготівлю, целюлозно-паперову промисловість, деревообробну промисловість, лісохімічну промисловість, меблеве виробництво, а також виробництво машин, обладнання, системи автоматизації та хімікатів, необхідних для забезпечення зазначених виробництв. Додатково в кластері можуть бути задіяні консультативні та наукові установи, логістичні організації, вищі навчальні заклади, а також види економічної діяльності, тісно пов'язані з будівництвом і сферою послуг (рис. 5).

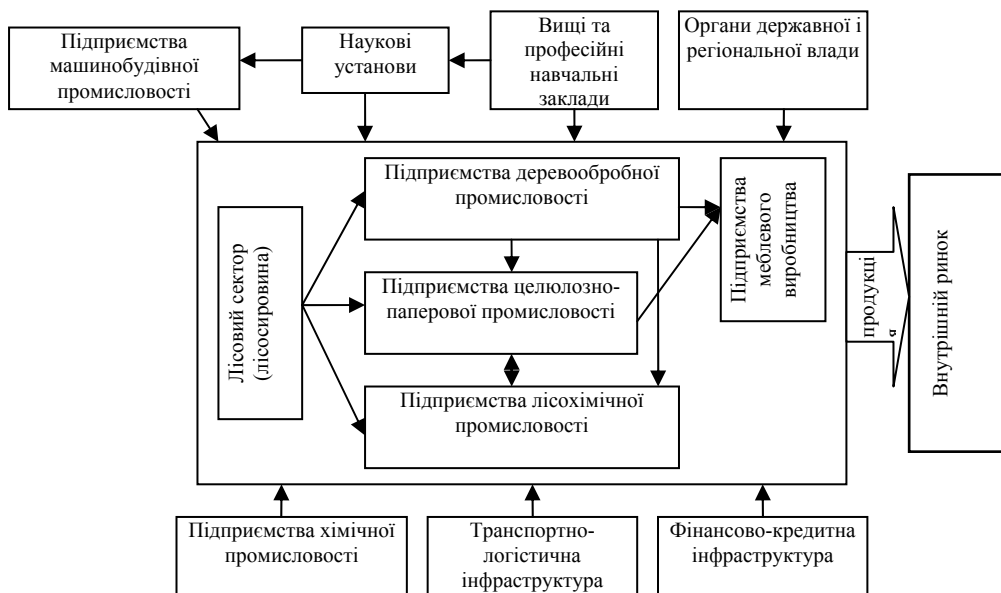

Рис. 5. Система технологічних та економічних взаємозв'язків кластера лісової промисловості [9, с. 208].

Формування і розвиток лісопромислового кластера сприятиме зростанню ефективного використання наявних ресурсів і виробничих потужностей регіонів, підвищенню якості та конкурентоспроможності продукції лісової промисловості, забезпеченню потреб внутрішнього ринку, що дозволить реалізувати імпортозаміщуючу модель насичення внутрішнього ринку.

На основі основних видів діяльності лісової промисловості необхідно формувати ядро кластера, що дасть можливість створити конкурентоспроможну структуру та надасть поштовх до розвитку інших допоміжних галузей об'єднання. Визначена структура учасників кластера лісової промисловості зазвичай на території одного регіону є неможливою, оскільки багато виробничих підприємств, що є головними складовими виробництва продукції лісової промисловості, розташовані у різних областях.

Тому в побудові кластера в регіонах, де є визначені основні потенційні учасники кластера (підприємства лісової промисловості), обов'язково будуть залучатися і підприємства допоміжних секторів економіки (машинобудування, хімічної промисловості, ПЕК та транспортної інфраструктури). Тобто іде мова про ті взаємозв'язки, які є необхідними для розвитку лісової промисловості.

Для цього потрібно створити програму формування та розвитку кластера, яка має передбачати всі можливі переваги та загрози для потенційних учасників кластера, а також визначити механізми його створення, взаємодії та перективного функціонування. Така програма має виступити основним рушієм, який впливатиме на рішення тих чи інших підприємств щодо входження в кластер.

Висновки. Отже, кластер лісової промисловості має усі передумови для впровадження на території регіонів України, де його основною метою є випуск конкурентоспроможної продукції для забезпечення внутрішнього ринку, а також імпортозаміщення та збільшення експорту продукції на зовнішні ринки. Також формування кластера як спеціалізованої

організації розвитку лісової промисловості передбачає розвиток не тільки підприємств лісової промисловості та тих, які працюють у межах структури кластера, але й значно впливає на економічний, соціальний, екологічний розвиток території, на якій сформований кластер, тобто формується ефект впливу від впровадження лісопромислового кластера.

Список використаних джерел

1. Шаблій О. І. Лісопромислові комплекси Української РСР: питання теорії і моделювання. Львів: Вища школа, 1973. 187 с.
2. Лицур І. М. Еколого-економічні проблеми просторової організації лісового комплексу України. Київ, 2010. 317 с.
3. Івануса А. В. Оптимізація виробничих зв'язків підприємств територіального лісопромислового комплексу за критеріями еколого-економічної ефективності (на прикладі Львівської області): дис. ... канд. екон. наук: 08.08.01. Львів, 2003. 224 с.
4. Пироженко К. Г. Лісовиробничий комплекс України. Київ, 1994. 240 с.
5. Байтала В., Дубінін В. Географічні засади розвитку лісівництва. Лісовий і мисливський журнал. 2005. № 5. С. 16-17.
6. Піла В. І. Розвиток лісопереробної промисловості на основі комплексного використання деревини. Київ: Техніка, 1973. 151 с.
7. Попадинець Н. М. Внутрішній ринок продукції лісової промисловості України: проблеми та напрями розвитку. Львів. 2014. 182 с.
8. Благун І. С. Управління лісопромисловим комплексом в ринкових умовах. Івано-Франківськ: Плай, 1999. 262 с.
9. Попадинець Н. М. Внутрішній ринок продукції лісової промисловості України: підходи до оцінювання та напрями розвитку. Регіональна економіка. 2013. №1(67). С. 201-210.

References

1. Shabliy, O. I. (1973). Lisopromyslovi kompleksi Ukrayins'koyi RSR: pytannya teorii i modelyuvannya [Forest industry in Ukrainian SSR: theory and modeling issues]. Lviv: Higher School. [in Ukrainian].
2. Lytsur, I. M. (2010). Ekolohe-ekonomichni problemy prostorovoyi orhanizatsiyi lisovoho kompleksu Ukrayiny [Ecological-economic problems of spatial organization of Ukrainian forest industry]. Kyiv: RVPS of Ukraine of the NAS of Ukraine. [in Ukrainian].
3. Ivanusa, A. V. (2003). Optymizatsiya vyrobnychkh zv'yazkiv pidpryyemstv terytorial'noho lisopromysloвого kompleksu za kryteriyamy ekolohe-ekonomichnoyi efektyvnosti (na prykladi L'vivs'koyi oblasti) [Optimizing of productive links of territorial forest industry's enterprises by the criterion of ecological and economic efficiency (on the example of Lviv region)] (Ph.D. in Econ. dissertation, Lviv, Ukraine). [in Ukrainian].
4. Pyrozhenko, K. H. (1994). Lisovyrobnychy kompleks Ukrayiny [Forest industry in Ukraine]. Kyiv: Institute of Geography NAS of Ukraine. [in Ukrainian].
5. Baytala, V., Dubinin, V. (2005). Heohrafichni zasady rozvytku lisivnytstva [Geographic foundations of forestry development]. Lisovy i myslyvs'kyy zhurnal – Forest and hunting journal, 5, 16-17. [in Ukrainian].
6. Pyla, V. I. (1973). Rozvytok lisopererobnoyi promyslovosti na osnovi kompleksnoho vykorystannya

derevyny [Woodworking development on the basis of complex timber use]. Kyiv: Tekhnika. [in Ukrainian].

7. Popadynets, N. M. (2014). Vnutrishniy rynek produktsiyi lisovoyi promyslovosti Ukrayiny: problemy ta napryamy rozvytku [Internal market of forestry production in Ukraine: problems and development directions]. Lviv: Institute of Regional Research of the NAS of Ukraine. [in Ukrainian].

8. Blahun, I. S. (1999). Upravlinnya lisopromyslovym kompleksom v rynkovykh umovakh [Forest industry management in market conditions]. Ivano-Frankivsk: Play. [in Ukrainian].

9. Popadynets, N. M. (2013). Vnutrishniy rynek produktsiyi lisovoyi promyslovosti Ukrayiny: pidkhody do otsinyuvannya ta napryamy rozvytku [Domestic market of production of the forestry complex of Ukraine: approaches to evaluation and development directions]. Rehional'na ekonomika – Regional Economy, 67(1), 201-210. [in Ukrainian].

Надійшло 25.12.2017 р.

Scientific-practical journal "REGIONAL ECONOMY"

Scientific-practical journal "Regional economy" is a specialized scientific-practical publication, which highlights such theoretical and applied issues: the formation and implementation of state regional policy in Ukraine, the problems of socio-economic life of the regions, territorial development, environmental management and ecological security, social policy, cross-border cooperation, rural development, investment and innovation policy, Finance and banking.

Journal "Regional economy" is included in the List of scientific professional publications of Ukraine in the field of economic sciences (Order of the Ministry of Education and Science of Ukraine dated by 7.10.2015 №1021).

The journal is included in the international scientometric database Index Copernicus, Poland - with 2012.

The journal's website: www.re.gov.ua